

Subota, 21.03.2020.g.

Baš je čudno ovo vrijeme, ovi dani, sada već i tjedni... Ništa nije onako

kako sam do sada u životu doživio i vidio... A imam i neki blagi osjećaj da

više ništa neće biti kao prije...

Karte će se iznova promiješati...pa tko kako dobije...

Sada tek vidim što mi znači, što nam znači, Gospodin Bog, ŽIVI BOG,

utjelovljen po Gospodinu Isusu...

ŽIVI BOG.

Meni, nadam se i vjerujem i mnogim drugima koji ispovijedamo vjeru u

ŽIVOGA GOSPODINA BOGA, nijedan odgovor na nijedno pitanje, koje

sada muči ljudski rod, nije težak.

Koju nemjerljivu radost nose u meni riječi Gospodina Isusa "JARAM JE

MOJ SLADAK, I BREME JE MOJE LAKO"!

Kako meni moj ŽIVI BOG daje smisao svega što jest i svega što će biti!

Kako meni moj ŽIVI BOG rastjeruje sve strahove od budućnosti u ovim

čudnim i turbulentnim vremenima!

Kako meni moj ŽIVI BOG daje radost svakodnevnog života!

Kako meni moj ŽIVI BOG sada daje svrhu i smisao obitelji, temelja

ljudskih odnosa po ŽIVOME BOGU!

Jer, kada svi odu, ostaje moj ŽIVI BOG i članovi moje obitelji ...

I onda samo ono moje pitanje, koje često uputim u raznim životnim

situacijama, sebi i svojem ŽIVOME BOGU:

"Što još mogu učiniti, takakv kakav jesam, tu gdje jesam!?"

I odjednom, toliko toga mi moj ŽIVI BOG pošalje u misli i srce.

Jer, mene moj ŽIVI BOG treba. Zato me osmislio i stvorio i dao mi mnogo

darova. Da djelujem tamo gdje ti moji darovi nedostaju drugima koji ih

nemaju.

Često sam se pitao od početka mojeg obraćenja što da radim sa tim

svojim silnim darovima koje mi je moj ŽIVI BOG dao!?

A moj ŽIVI BOG slao mi je odmah u moje misli i srce svoje odgovore...

Samo, ja ih nisam razumio. Napasti đavla, svijeta i tijela odvlačile su me i

skrivale mi te jednostavne odgovore mojega ŽIVOG BOGA.

Tek u zadnje vrijeme, godinu ili dvije, ali sve više u zadnjih nekoliko

mjeseci uvidio koliko samo farizeja i farizejštine ima među nama

vjernicima.

Posebno mi je to došlo u srce danas kada sam slušao onu prispodobu iz

čitanja današnjeg Evanđelja o farizeju i cariniku.

I ja sam dugo godina bio farizej. Istina, jedan veći dio tih godina nisam ni

imao vjeru. Ali, bio sam "nevjerni farizej". Onaj koji ima puno darova i

spoznaja u odnosu na druge ljude ali ih zadržava za sebe, ne želi ih baš s

drugima dijeliti, gleda da on bude super, važan, bezgrješan, častan,

viđen. Da ga drugi radi toga časte i da mu povlađuju, da sve radi kako bi

sačuvao taj svoj status.

Moj ŽIVI BOG me spasio da nisam postao "vjeran farizej". Žestoko me
tresnuo o pod mojeg života, obratio me, digao s poda tražeći samo moje
kajanje. Kajanje jednog carinika:

"Gospodine, smiluj se meni grijешniku!"

Od onda sam shvatio da mi ništa ne znači moje obraćenje, moja vjera,

moje sposobnosti, moj fakultet, moje znanje, pronicavi duh, mnoge

sportske aktivnosti, organizacijske sposobnosti, sposobnosti da zaradim

novce, zdravlje, obitelj, čvrsti karakter, borbenost, itd., ako time svime ne

služim svojem ŽIVOME BOGU pomažući svima koji to nemaju.

Ali, pomagati u tišini, pomagati kada drugi oko nas gube nadu, slušati

samo svoje srce u kojem mi moj ŽIVI BOG govori što treba učiniti.

Dati samo onome koji će i meni dati, posuditi samo onome koji će mi i

vratiti, pomoći samo onome koje će i meni pomoći, očekivati zahvalu od

onoga kojemu sam pomogao...i toliko toga još...

TO JE FARIZEJŠTINA MODERNOG DOBA...

To je farizejština u kojoj sada cvjeta koronavirus...

To je farizejština koja je bila temelj demokratsko-liberalnih društava,

sebičnih, egoističnih i oholih.

Sotona je to sve lijepo upakirao i farizejština u svakome od nas to je

prihvatila.

Da, ali tamo gdje je u nama prevladao raskajani carinik, e tamo sotona i

njegovi zli demoni nisu uspjeli ...

Ja sam hram DUHA SVETOGA!

Ja sam raskajani carinik!

JA SE KLANJAM SAMO SVOJEMU ŽIVOME BOGU!

I činim što mogu, takav kakv jesam, tu gdje jesam ...iz dana u dan...

GOSPODIN MOJ, I BOG MOJ, I SVE MOJE!

